КРЪВТА ВЪВ ВЕНИТЕ МИ ЗОВЕ

I. Бялата емиграция в България

Големият наплив идва в годините след Великата октомврийска революция през 1917 година, първоначално бягат богати фамилии, а пикът идва след разгрома на Бялата армия, когато ген. Вранглер и ген. Деникин със сто кораба пристигат с около 100 000 войници.

Българското правителство със Стамболийски начело ги приема, настанява ги в казарми, по-късно, обаче, става ясно, че започват вълнения и те биват разоръжени. Мнозина напускат България и отиват другаде.

Специално заради тях е създаден т.нар. Нансенов паспорт- по името на Фритьоф Нансен, който го измисля и въвежда с многостранен договор, подписан в Женева през 1922 година. С този паспорт те могат да се заселят където си поискат по света.

Мнозина, особено емигриралите руски аристократични семейства и офицерите от Бялата армия отиват другаде - най-често се насочват към Париж, доста остават там, други продължават към Америка, Австралия, Египет...

Военните неуспехи на Белогвардейската армия в Русия предизвикват няколко бежански вълни, които достигат и България.

Още през 1917 година в нашата страна пристигат руски дворяни и офицери, след тях пристигат инженери, лекари, университетски преподаватели, както и обикновени хора, изплашени от ужасите на гражданската война.

С идването на бежанците започват и проблемите. Животът на тези хора безвъзвратно се е променил, те се нуждаят от подслон, храна и работа.

Фадей Листрат е един от многото руски бежанци в България през 20-те години на XX век. Изборът му да приеме като спасително убежище гр. Видин, ще се окаже съдбоносен за моята прапрабаба Зора.

Със сигурност е бил военизиран /видно е от снимките, които са запазени от него/, но с какъв чин не може ясно да се каже. Това, което може да се твърди със сигурност е, че е имал и талант на художник.

„Като емигрант във Видин припечелва допълнителни средства, рисувайки картини, предимно пейзажи, които красят домовете на богатите видински фамилии" – разказва неговата дъщеря, моята прабаба Виктория, родена от пламенната любов между него и видинчанката Зора.

Сн.

Фадей Листрат като млад политически емигрант

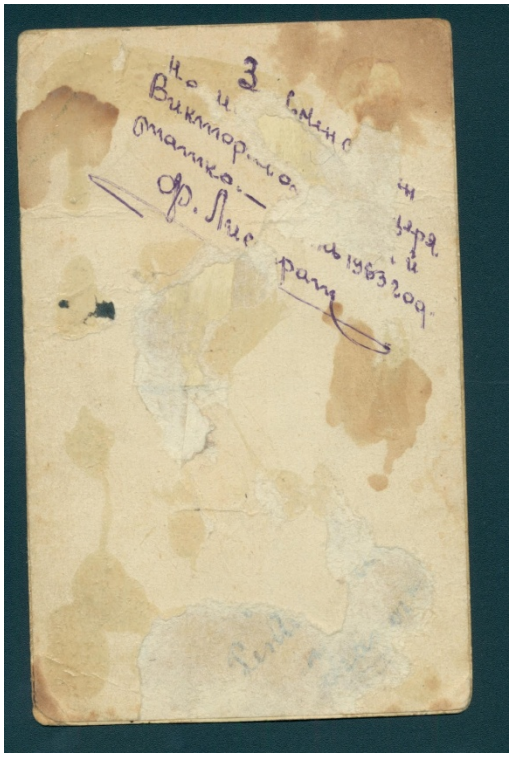

Сн.

Собственоръчно подписана снимка от Ф. Листрат до дъщеря му Виктория

Точно тази страстна и фатална любов е вдъхновението за написването на този спомен: Спомен за Фадей Листрат /руски белоемигрант във гр. Видин/ и любовта му към местна девойка на име Зора , моята прапрабаба по майчина линия.

Без тази любов, нямаше да се родя аз и то с точно тази родова идентичност. Гените, които нося, отдавна ме зоват да я опиша.

Това е особено интересна и емоционална за мен нишка от моето родословие, въпреки че не познавах приживе прапрадядо Фадей Листрат, често на родовите ни събирания, прабаба успяваше да разплаче всички ни с необикновената му история.

От нея зная, че голяма част от руските емигранти са били настанени в училище в центъра на Видин.

Прапрабаба Зора, потомка на шапкарски род в същия град, ежедневно след училище на път за вкъщи минавала покрай „фаталното" училище. Така, докато не се запознала в двора с Него, бъдещия й съпруг. Между тях пламнала такава неудържима любов, че скоро след това създали и семейство.

Постъпката на прапрабаба ми не била приета добре от роднините й, тъй като тя била все още ученичка, а прадядо ми – рисков и неблагонадежден фактор, политически бежанец с неясно бъдеще. Това обаче не спряло двамата млади все по-силно да се обичат.

Казват, че любовта е среща на душите и не признава прегради. Така съвсем естествено и вследствие от тази обич се появили на бял свят двете им деца – синът им Владимир и дъщеря им Виктория, моята прабаба.

С годините политическата обстановка в България се изменила, настъпили смутни времена за руските емигранти - били девоенизирани и презряни от политическата върхушка в страната ни.

Прапрадядо Фадей се принуждава да потегли на север по Дунава да търси по-добро препитание за потомството си. Пристига в Румъния с идеята, след като се устрои там, да изтегли и семейството при себе си. Установява в румънския град Браила.

След време е назначен на служба към пристанището и постепенно се издига до „Помощник - Капитан Втори ранг речно плаване".

/Единствените данни, които открих за него в румънски сайт, са само в амплоато му на художник:
http://www.cimec.ro/scripts/pcn/index/semnif.asp?nr=159&dom=2&Camp=7&prefix=null/

Намеренията му да вземе прапрабаба ми Зора при себе си, не срещнали подкрепа от родителите й.

Те отиват твърде далеч в желанието си да отдалечат дъщеря си от нежелания зет - крият писмата от него до любимата му и така осуетяват всякакви опити тя да замине при него.

Дните минават и прабаба Зора заживява с дълбокото убеждение, че е изоставена от любимия. Разказват, че синът й Владимир често страдал на брега на р. Дунав, взирал се в хоризонта, и с появата на всеки кораб, в него се събуждала надеждата, че баща му се завръща.

Дъщеря й Виктория /моята прабаба/, на крехката възраст - около 10 годишна, лишена от родителското рамо на баща си, ще преживее и още един ужас в живота си - голямото наводнение във Видин през 1942 г.

В суматохата от настъпилото бедствие всички са евакуирани с лодки от приждащите води на Дунава и разпределени и извозени по приюти.

Прабаба ми се оказва разделена от близките си. От тогава в нея оживява панически страх от големи водоизточници.

Прабаба Вики си спомняше как, гонени от голям глад, бъркали с пръчки под вратата на помещението със запасите от боб на приюта. Когато успявали да издърпат няколко зрънца, това било истински пир, пукали ги на печката и се „угощавали“ с тях.

От тогава в нея останало голямо страхопочитание към храната и не позволяваше никой вкъщи да преяжда или пък да изхвърля храна.

Най-жестокият удар обаче съдбата ще й нанесе, когато прабаба Вики, завръщайки се в родния си град, роднините й ще я посрещнат с думите: „горкото ни сираче”.

Майка й, прапрабаба Зора, не преживява мизерията и епидемиите, настъпили вследствие на влагата след бедствието – умира скоропостижно от туберкулоза.

За подрастващата Виктория следват години на местене от едни роднини при други.

За кратко живее при една бездетна леля във гр. Велико Търново, която й стоварва вината, ту че козунакът от градската фурна е прегорял, ту й устройва други подобни битови скандали.

Тя не издържа дълго при нея и повече време прекарва при семейството на леля си Веска Емануилова в гр. София, кротка и интелигентна жена.

Леля й е учителка, а съпругът й Иван Емануилов – съдия. И двамата желаят Виктория да запише и завърши висше образование в столицата, но мечтата на сирачето е да работи за собствената си прехрана, да създаде собствен дом и свое семейство.

Премества се да работи при брат си Владимир в гр. Мездра и там се задомява.

Омъжва се за прадядо ми Георги и се раждат и двете им дъщери, от които по-малката е моята баба Нели.

Виктория работи като тъкачничка в Станкето – гр. Мездра, където се и пенсионира.

В работата си организира танцова трупа, която се представя на различни фестивали.

Следват срещи на прабаба Вики, в България и в Румъния, с баща й Фадей Листрат. Посещават гроба на майка й във Видин, но, въпреки усилията си, не успяват да го открият.

Баба разказваше как баща й, Фадейката, заплакал от болка, че това е знак от любимата му, че му е обидена и „не желае да го види дори след смъртта си”.

Сн.

Виктория в униформата на баща си Ф. Листрат

С течение на времето прадядо Фадей създава ново семейство в гр. Браила /Румъния/, с което запознава и прабаба ми Вики. Често си ходят на гости.

Спомням си как се заливах от смях като дете, когато прабаба Вики демонстрираше познанията си по румънски език и говореше на някакъв неразбираем език.

Други забавни моменти, който помня, са как същата тази баба ни дебнеше нас, децата, само да надраскахме нещо, било едно ченгелче дори, за да ни обяви за наследници на художествения талант на баща й.

Излишно е да казвам, че много се гордееше с баща си и веднъж не отправи никакъв упрек към него. Чрез разказите си искаше да го познаваме през нейните очи, макар и посмъртно - да знаем „от какво тесто сме омесени".

Снимка на Виктория /в ляво/ със съпруга й Георги в гр. Браила / Румъния/ и новото семейство на баща й с двете й природени сестри Таиса и София

От прабаба зная, че баща й често й пеел любимата си „флотская песен" „По морям, по волнам":

Сн.

Почеркът на Ф. Листрат

Удовлетворена, че изпълнявам дълга си да запазя жива паметта на дедите си, придържайки се към достоверността на фактите и облягайки се на спомените, се опитах да опиша една реална драматична история, развила се в началото на XX век във гр. Видин.

Една романтична, но обречена любов между двама души от различни народности, видинските Ромео и Жулиета, с които е тясно преплетена и моята съдба.

Сн. Виктория с дъщеря й Нели, внуците Виктор и Лора и с мен - правнучката Биляна

Както споменахме по-горе, прабаба Виктория Фадеева Листрат се омъжва в гр. Мездра за прадядо ми Георги Нецов Дамянов. Тя приема неговата фамилия – Дамянова.

Семейството, в което попада прабаба, е от стар железничарски род. В къщата, която се намира на центъра на гр. Мездра, живеят двамата братя **Нецо и Дамян**.

Двамата, идвайки от с. Люти дол /Врачанско/, съграждат къща заедно в гр. Мездра през 1938 г. Ние сме наследници на прапрадядо Нецо. Прадядо Георги е негов син.

Другият брат, прапрадядо Дамян Георгиев Дамянов, е също семеен, но няма преки наследници. Той е деен общественик. Дамян Георгиев е Кмет на Община Мездра от 31.V.1945 г. до 8.IV.1948 г.

Първият кмет на Мездра след 9.IX.1944 г. е Мишон Петков (р. 1902 г.) - също земеделец, представител на Отечествения фронт.

През пролетта на 1945 г. обаче местната земеделска дружба го отзовава от длъжност Мишон Петков като „геметовец" и за председател на временната общинска управа е назначен прапрадядо Дамян Георгиев - също член на БЗНС.

При кметуването на Дамян Георгиев, на 16.XII.1946 г., Общинският съвет прави повторно предложение до Министерския съвет Мездра да бъде провъзгласена за град, което отново не е прието.

Все по това време се изготвя общ план за електрификацията на Мездра, прави се ВЕЦ „Трайчо Костов", решено е да се построят гимназия, дневен детски дом и кооперативна болница, възобновено е изграждането на читалището.

Прабаба Виктория си спомняше как прапрадядо Дамян излизал рано сутрин, костюмиран, с едно куфарче в ръка и се прибирал късно вечер, гонейки цял ден кметските си дела, било то обикаляйки селата в Мездренско, било то посещавайки министерствата в столицата.

Като най-стар, мъдър и строг, помежду си в семейството, го наричали гальовно Дръtко.

От Фонд № 481 ОКОЛИЙСКО РЪКОВОДСТВО НА БЪЛГАРСКИЯ ЗЕМЕДЕЛСКИ НАРОДЕН СЪЮЗ - ВРАЦА (1947 - 1958) на Държавен архив – Враца разбираме, че Околийската организация на Българския земеделски съюз в гр. Враца е създадена непосредствено след Балканската война.

Първи нейни организатори и ръководители са Петър Танков, Стоян Кърлов, Вълко Гарвански и др.

Околийската организация дейно участва в обществено политическия живот в страната до 1934 г., когато е закрита след забраната на политическите партии.

До 1944 г. тя действа като нелегална организация.

След 9.9.1944 г. Околийската организация на БЗНС е възстановена. Неин председател е Костадин Лазаров, а по-късно - Иван Рачковски, Дамян Георгиев /моят прапрадядо/, Миньо Пърпов.

През 1945 г. от околийската организация се отделя група, която се включва към образуваната опозиционна БЗНС – Никола Петков, просъществувала до 1947 г.

Дейността и задачите на Околийското ръководство на БЗНС са свързани с:

- организационното укрепване на структурите;
- създаването и укрепването на ТКЗС;
- подпомагане държавната политика в селското стопанство, участие в избори и др.

Околийската организация на БЗНС – Враца съществува до 1959 г., когато околиите са закрити и като административни центрове са обособени окръзите.

Още сведения за Дамян Георгиев черпим от Фонд № 757 ГРАДСКИ КОМИТЕТ НА БЪЛГАРСКИЯ ЗЕМЕДЕЛСКИ НАРОДЕН СЪЮЗ - МЕЗДРА (1944 - 1987) на Държавен архив – Враца:

Земеделската организация в гр. Мездра започва активна дейност през 1927 г. Председател на дружбата е Цоло Нинов.

От 1934 г. до 1944 г. организацията е в нелегалност. След 09.09.1944 г. организацията наброява около 80 члена и взема дейно участие в мероприятията на народната власт.

През 1945 г. организацията се разделя на две – дружба, подкрепяща управляващата БКП с ръководител Дамян Георгиев и дружба, подкрепяща опозицията - с ръководител Мишон Петков.

През 1948 г. организацията отново е единна, обединена около ръководната роля на БКП.

През следващите години организацията участва в национализацията и кооперирането на българското село.

Изгражда и утвърждава ТКЗС, както и във всички мероприятия на народната власт.

Активна дейност Дамян Георгиев развива и като член на Ловното Дружество – Враца, освен като кмет на гр. Мездра.

В Протокол[1] на същото дружество четем, че той е и най-старият ловджия като председател на същото.

[1] Снимка на Протокола на следващата страница

Протоколъ

8

Днесъ 12 Декемврии 1937 г. с. Лютидолъ, Въ Изпълнения окр. № 142 отъ 30 XI т. г. на Врачанското Ловно Д-во „Соколъ", Ловците отъ с. Лютидолъ Врачанско събрани на заседание на горната дата по покана на Ловеца Демянъ Георгиевъ и под Председателството на нам Стария Ловецъ Демянъ Георгиевъ, ежедневно обстоино проучаване на горното окр. Пристъпи къмъ избори на начанника на Ловната Дружина, на събранието присъстваха всички ловци отъ селото и на брой 6 души и съ явно гласуване се избра за н-къ на Ловната Дружина ловеца Стоянъ П. Бежелинъ съ 6 гласа. Въ отсъствие на ловеца Михаилъ Ошиковъ.

Настоящия протоколъ подписанъ отъ всичките ловци се изпраща въ Ловното Д-во Враца

Председатель: [illegible]

Пл. ловци: [illegible]

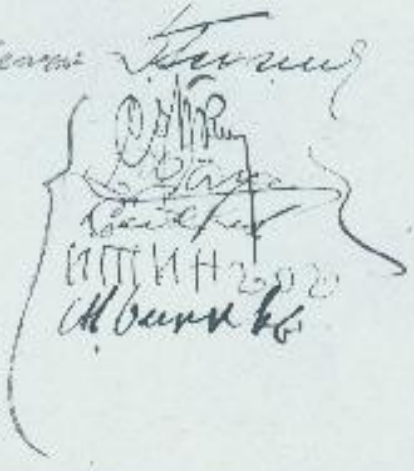

ДЪРЖАВЕН АРХИВ - ВРАЦА
фонд № 105К инв. опис № 1 а. е. № 45

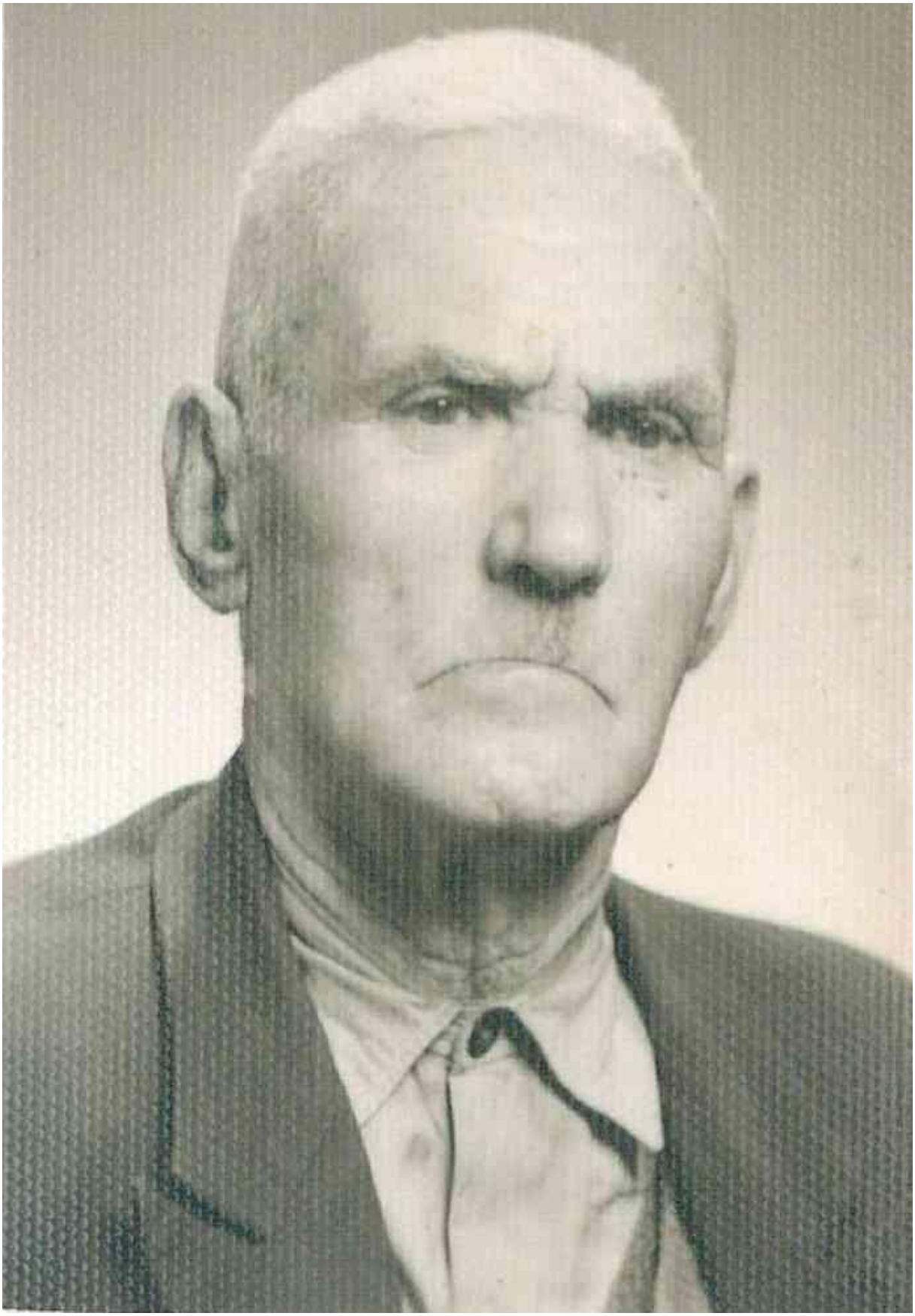

Сн. Дамян Георгиев – Дръткo (9.VIII.1889 г., с. Люти дол - 6.XII.1972 г., Мездра)

II. Ятаците и партизаните в България

Прабаба Виктория Фадеева Листрат – Дамянова ражда две дъщери, от които по-малката Нели /моята баба/ се омъжва за Петър Цанов Доков / моят дядо/.

Този факт сродява прабаба Виктория със семейството на активния ятак Ралин Стоименов Златев, дядото на Петър Доков и мой прапрадядо. Ралин използвал тайник в дома си да укрива в него партизаните, гонени от властимащите.

Ралин Стоименов Златев е от семейство на емигрирали в България българи от Западните покрайнини /дн. Сърбия/, а по-конкретно от с. Долна Ръжана, Босилеградско.

Западните покрайнини са разположени на територията на днешна Република Сърбия – от сръбско-северномакедонската граница до поречието на Тимок и Видинско, между западната българска граница според Берлинския конгрес 1878 г. и тази, прокарана според разпоредбите на Ньойския договор от 1919 година.

На някои места – на северозапад от Трън и по билото на Стара планина от Берковско до Кулско.

Тези две гранични линии съвпадат, поради което територията на различните райони на Западните покрайнини не е непосредствено свързана.

През 1906 година братята Стоимен /баща на прапрадядо Ралин / и Тончо Златеви дошли в с. Вировско от Босилеградско.

Стоимен се установил на работа като бозаджия в с. Вировско, а Тончо отишъл в съседно село.

Стоимен Златев се оженил и останал завинаги във Вировско.

Създаденият от него род /от които произхождам и аз/ наричали Шопите.

Понякога им казвали на диалект и „сръбете“, макар че са българи - преселници.

Стоимен бил висок и снажен като топола, лицето му бяло, а очите сини като небеса.

Синът му Ралин и децата му наследили тези гени, които за съжаление, по-късно в поколенията не се проявили, особено небесносиния цвят на очите.

На следващата страница от снимката на смъртния му акт и видно, че по произход е българин, изповядващ източно православна религия, роден в с. Долна Ржана, Босилеградско на 4 април 1885 г., с фамилия Мишайкови / известна фамилия в Западните покрайнини/.

Стоимен не прежалва убития си син Ралин и една година по-късно след неговата смърт почива „от слабо сърце“.

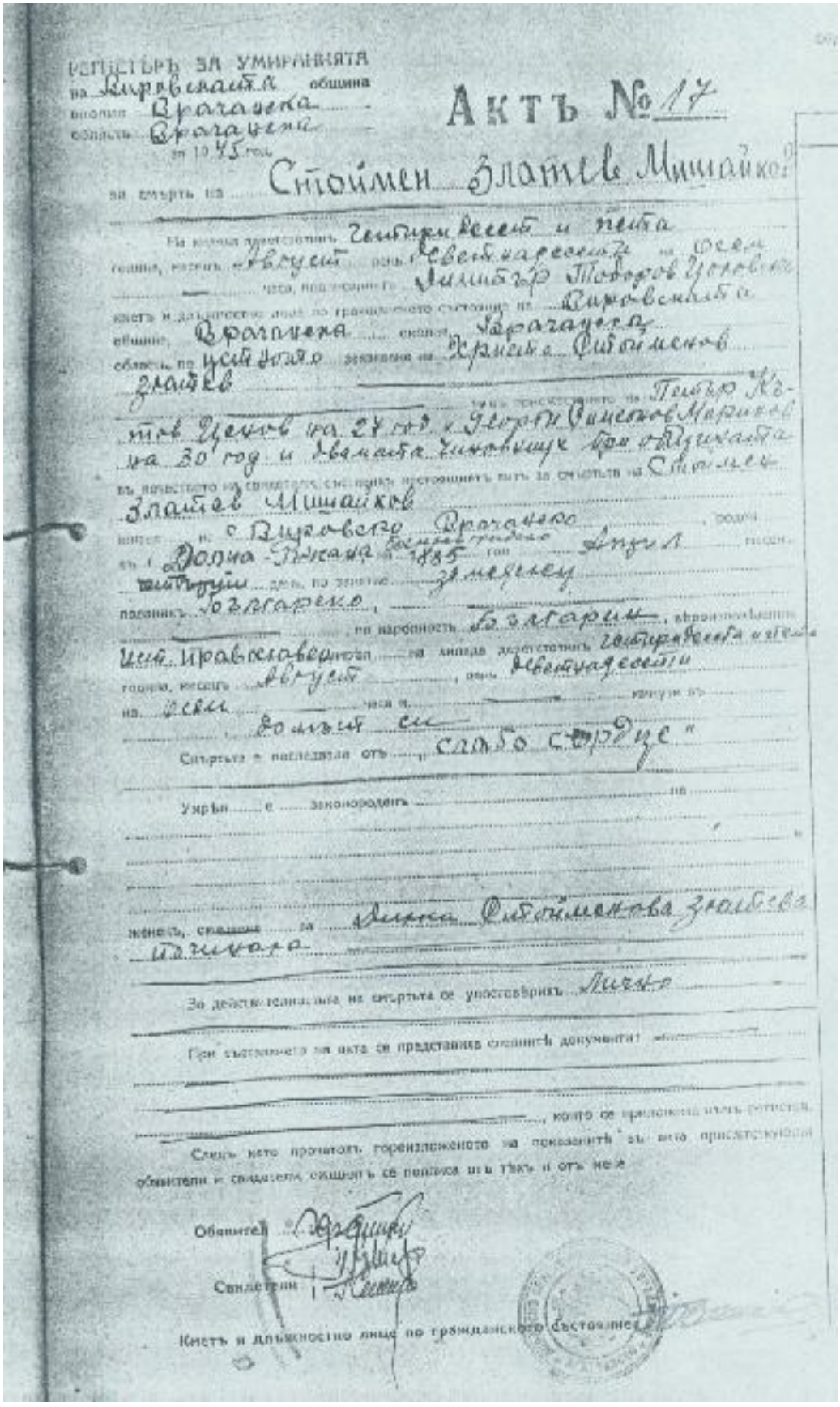

РЕГИСТЪРЪ ЗА УМИРАНИЯТА
на Вировската община
околия Врачанска
область Врачанска
за 1945 год.

АКТЪ № 17

за смъртъ на Стоимен Златев Мишайков

На колена дарегстотинъ четиридесет и пета
година, месецъ Август, день деветнадесети на осем
часа, по заявлению Димитър Тодоров Цоловски
кметъ и длъжностно лице по гражданското състояние на Вировската
община, Врачанска околия, Врачанска
область, по устното заявление на Христо Стоименов
Златев
на пенсионерското на Петър Кътов Ценов на 27 год. и Георги Симеонов Маринов
на 30 год. и двамата чиновници при общината
въ качеството на свидетели съставихъ настоящиятъ актъ за смъртьта на Стоимен
Златев Мишайков
кметъ на с. Вировско Врачанско, роден
въ с. Долна-Ръжана Босилеградско на 1885 год. Август месецъ
четвъртий день, по занятие земеделец
поданикъ Българско, по народность Българин, вѣроизповѣданиѣ
ист. православен, на лицеда дарегстотинъ четиридесета и пета
година, месецъ Август, день деветнадесети
на осем часа и ... минути въ
домъти си
Смъртьта е последвала отъ „слабо сердце"
Умрѣлъ е законороденъ на
женатъ, съставена за Дилка Стоименова Златева
починала
За действителностьта на смъртьта се удостовѣрихъ лично
При съставянето на акта се представиха следнитѣ документи:
, които се приложиха къмъ регистра.
Слѣдъ като прочетохъ гореизложеното на показанитѣ въ акта присъстствующи обвинители и свидетели, ожишетъ се подписа отъ тѣхъ и отъ мене.

Обвинител

Свидетели

Кметъ и длъжностно лице по гражданското състояние

Сн.Смъртен акт на Стоимен Златев Мишайков, роден в Долна Ръжана, Босилеградско

Сведения за сина му Ралин Стоименов от с. Вировско, Врачанско, откриваме в съхраняваните фондове в Държавен архив – Враца. /Ф. 625 ПИСАРСКИ, АВРАМ МИТЕВ, инвентарен опис 1, а. е. 78: Сведения за Ралин Стоименов от село Вировско, Врачанско (б.д.)

Аврам Митев пише: "На 16 август 1910 г. във Вировско е роден Ралин Стоименов Златев, член на БРП /Българска работническа партия/, ятак на партизанския отряд „Гаврил Генов". Разстрелян е на 15 юни 1944 г. в м. Липов дол, с. Вировско."

Няколко месеца след разстрела му Българската комунистическа партия идва на власт на 9 септември 1944 г., но той не дочаква да види реализирани идеалите си, за които се бори и умира млад, оставяйки жена и три невръстни деца без баща.

Няколко месеца след като прапрадядо Ралин е убит се съставя правителство, начело с Кимон Георгиев, в което БРП (комунисти) (за пръв път се представя с това си име), БЗНС „Пладне" и ПК „Звено" участват с равен брой министри. Властта по места в страната е поета от комитети на ОФ, доминирани от комунисти и леви земеделци.

На 6 октомври 1944 г. правителството утвърждава *Наредба-закон за съдене от Народен съд на виновниците за въвличането на България във войната*. На 20 декември 1944 г. е приета *Наредба-закон за трудово-възпитателните общежития за политически опасните лица*.

Отечественофронтовските партии БРСДП и НС „Звено" се вливат в компартията на Отечествения фронт и признават програмата ѝ. Единствените законни партии в страната остават БРП (к) и нейният коалиционен партньор БЗНС.

Земеделците, под ръководството на Георги Трайков, се отказват от съсловната теория на Александър Стамболийски, приемат програмата на БРП (к) и признават нейната ръководна роля.

Към времето на провеждане на 5-ия конгрес на БКП в края на 1948 г. партията се е превърнала в несменяема властваща партия в страната. На този конгрес тя приема името **Българска комунистическа партия**.

Моя прапрадядо ятак Ралин недоживява да види осъществени политическите си цели – смяната на властта и идването на власт на БКП.

Преди разстрела му дъщеря му Лора Ралинова Докова /моята прабаба/ си спомняше как като деца посреднощ са ги строявали в дома им до стената с насочени към главите им пистолети, за да издадат крият ли партизани в дома си и познават ли такива.

Прабаба беше побеляла още млада от стреса, който са им причинили.

Разплакваше ни със сърцераздирателния си разказ как баща й Ралин е бил арестуван, отведен и хвърлен в един ров с още шестима бойни другари край училището в селото.

Измъчван бил с всякакви издевателства, включително и изтръгване на ноктите. Всички в селото чували стоновете от агонизиращите ятаци, накрая разстреляни, без съд и присъда.

Снимка на Ралин Стоименов Златев

Всяка година, когато имаме възможност, на 15 юни се събираме целия яташки род пред паметника в м. Липов дол, с. Вировско, за да отдадем почит на този наш прародител, борил се самоотвержено за идеалите, в които силно вярвал.

Сн.

Посещение на паметника в м. Липов дол, с. Вировско

След идването на власт на комунистическата партия в България през 1944 г. дъщерята на Ралин, моята прабаба Лора, продължава мисията на баща си и става активен борец против фашизма в България.

Първо започва работа в редиците на МВР /Министерство на вътрешните работи/ – Враца като телефонистка. Тук се запознава и омъжва за прадядо ми Цано Доков, служител в Пожарната служба във Враца, родом от с. Тошевци, Видинско.

Преместват се и строят къща в гр. Мездра.

Прабаба започва работа в Комунални услуги – Мездра, където се издига в службата до директор. По-късно се мести в Отдел „Административен“ към ГОНС /Градски обществен народен съвет/ - Мездра, където се пенсионира като началник на Отдела.

От брака им се раждат две момчета, по-големият от които е Петър / моят дядо/. И двамата им сина работят и се пенсионират в МВР.

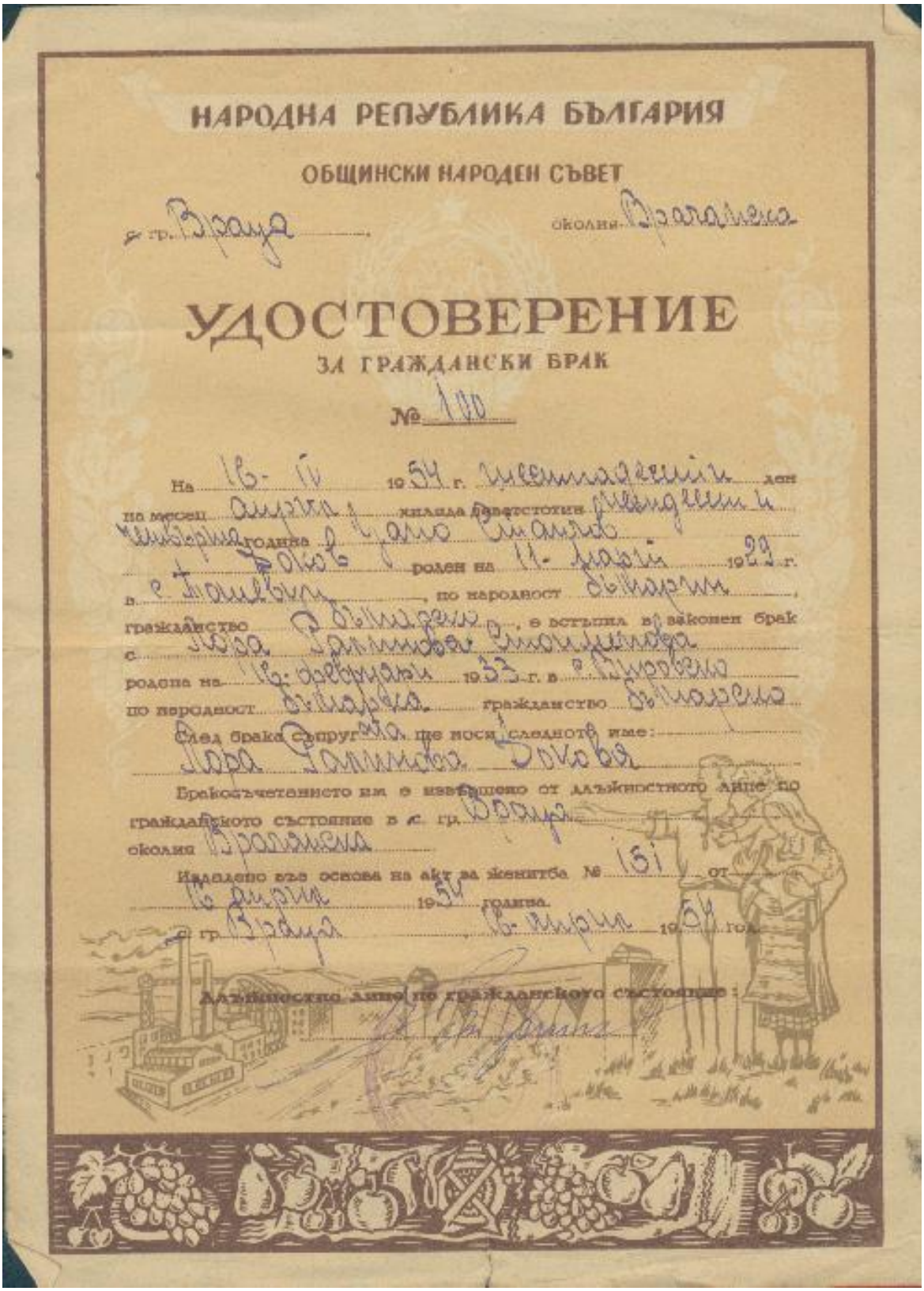

НАРОДНА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ОБЩИНСКИ НАРОДЕН СЪВЕТ

с. гр. Враца околия Врачанска

УДОСТОВЕРЕНИЕ

ЗА ГРАЖДАНСКИ БРАК

№ 100

На 16-ти 1954 г. шестнадесети ден на месец априла, хилядa деветстотин пенсиденти и четвърта година в Цано Станчов Доков роден на 11-март 1929 г. в с. Тошевци, по народност българин, гражданство българско, е встъпил в законен брак с Лора Галинова Стоянчева родена на 16-февруари 1933 г. в с. Вировско по народност българка гражданство българско

След брака съпругата ще носи следното име: Лора Галинова Докова

Бракосъчетанието им е извършено от длъжностното лице по гражданското състояние в с. гр. Враца околия Врачанска

Издадено въз основа на акт за женитба № 151 от 16 априла 1954 година.

с. гр. Враца 16 априла 1954 год.

Длъжностно лице по гражданското състояние:

Сн. Брачно свидетелство на Лора и Цано Докови

ГРАМОТА

ОКРЪЖНИЯТ КОМИТЕТ НА
БЪЛГАРСКАТА КОМУНИСТИЧЕСКА
ПАРТИЯ — ВРАЦА
НАГРАЖДАВА

др. Лора Ралинова Докова
за активна дейност като секретар
на първичната партийна организация
Комунални у-ги Мездра

Секретар:

гр. Враца - 3.II.1975г.

Сн. Документи от партийната дейност на прабаба Лора Докова

Сн. Цано Доков /правият в дясно/ като пожарникар във Враца

ШКОЛА ЗА МЛАДШИ СЕРЖАНТИ АРТИЛЕРИСТИ

СВИДЕТЕЛСТВО

№

Дава се настоящето на Цано Етанчев Доков

от поделение 50120, родом от с. Урбабинци околия Кулска

в уверение на това, че същият е следвал и завършил курса на школата през учебната 1949/50 година,

като шофиор и при поведение добро /4/ е показал следния успех:

№ по ред	ПРЕДМЕТИ	БЕЛЕЖКА Словом	№ по ред	ПРЕДМЕТИ	БЕЛЕЖКА Словом
1	Политическа подготовка	среден	5	Физическа подготовка	среден
2	Специална подготовка	отличен	6	Устави	добър
3	Стрелкова подготовка	добър	7	Командни качества	среден
4	Строева подготовка	добър			

Въз основа на показания успех същият има право на производство в сержантски чин.

Гр. (с.) Ст. Загора 10.VI.1951 г.

Командир на поделение 50120

„АРТИЛЕРИЯТА Е БОГ НА ВОЙНАТА“ СТАЛИН

„ПОВЕЧЕ ПОТ В УЧЕНИЕ, ПО-МАЛКО КРЪВ В БОЯ“ СУВОРОВ

Сн. Свидетелство за завършена Школа за младши сержанти артилеристи на Цано Доков /моят прадядо/

В заключение е важно да спомена, че и двете ми прабаби по майчина линия, Виктория и Лора, пазеха ревностно до последния си дъх снимките на бащите си. Позволиха ми само да преснимам някои от тях.

Прабаба Лора си отиде през от този свят през 2014 г., а прабаба Виктория – през 2019 г., но след тях в мен останаха като живи въглени да горят родовите спомени.

Сн. Лора и Цано Докови с мен, Биляна Караначева, първата им правнучка

Родословното дърво на Биляна Караначева

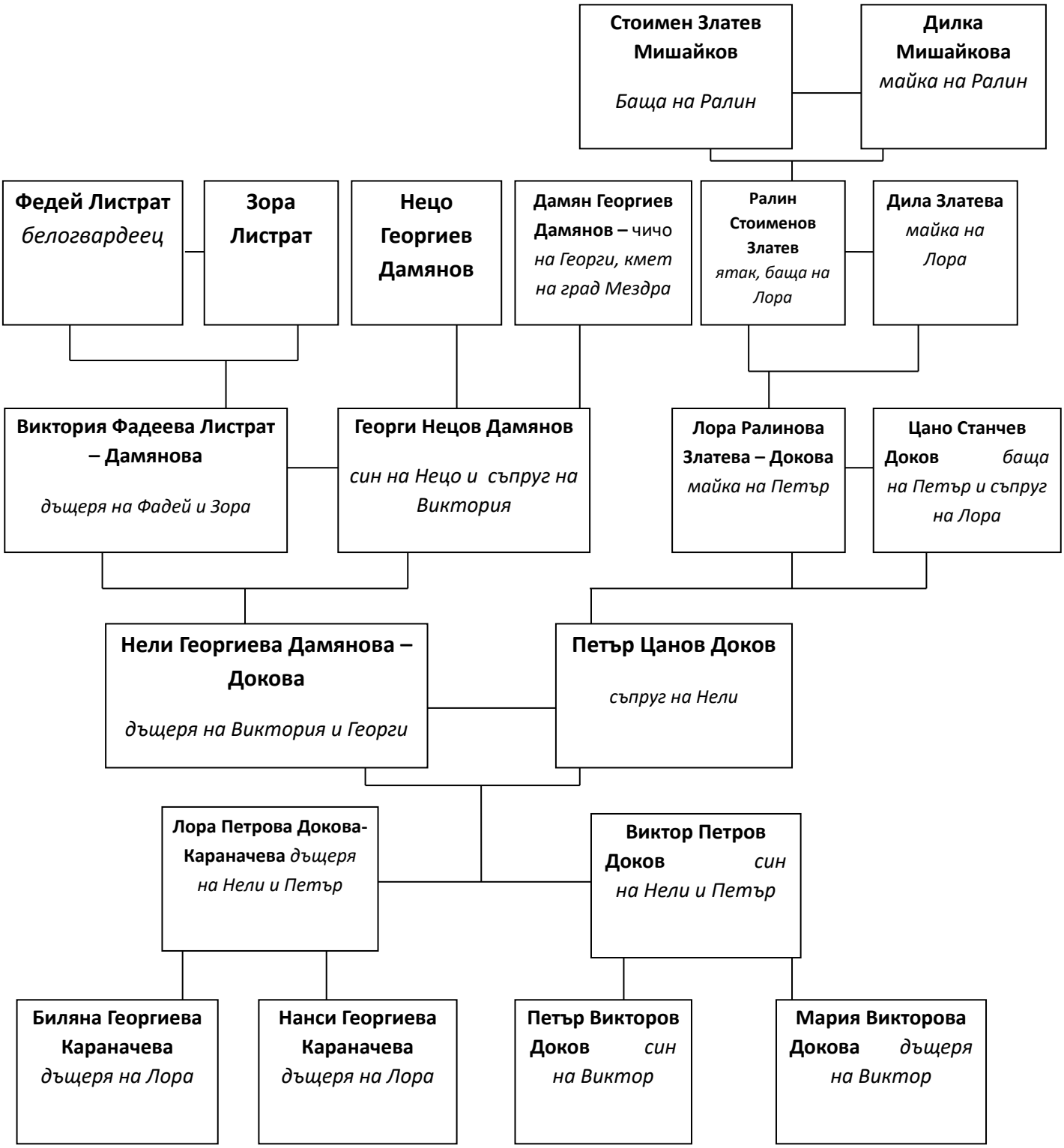

За написването на биографиите на Дамян Георгиев Дамянов и Ралин Стайменов Златев са използвани фондовете на Държавен архив - Враца:

_Фонд № 847 ОКРЪЖНО РЪКОВОДСТВО НА БЪЛГАРСКИЯ ЗЕМЕДЕЛСКИ НАРОДЕН СЪЮЗ - ВРАЦА

Инвентарен опис № 1 Архивна единица № 1 Протоколи на Бюрото на Окръжното ръководство на БЗНС -Враца (1959-1961)

Фонд № 802 ОБЩИНСКА ЗЕМЕДЕЛСКА ДРУЖБА - ВРАЦА (1944 - 1987)

Инвентарен опис № 2 Архивна единица № 2 Протоколи от заседания на Бюрото на Общинското ръководство на БЗНС - Враца (1975)

Фонд № 374 ГРАДСКИ ОБЩИНСКИ НАРОДЕН СЪВЕТ - МЕЗДРА (1944 -)

Инвентарен опис № 1 (1944 - 1958)

Фонд № 682 ОКРЪЖЕН СЪВЕТ НА БЪЛГАРСКИЯ ЛОВНО - РИБАРСКИ СЪЮЗ - ВРАЦА (1959 -)

Фонд № 50Б Градски комитет на Българската комунистическа партия (БКП) – Мездра (1950 – 1979)

Фонд № 625 ПИСАРСКИ, АВРАМ МИТЕВ, инвентарен опис 1, а. е. 78: Сведения за Ралин Стоименов от село Вировско, Врачанско (б.д.)

Родовите спомени записа и исторически пресъздаде Биляна Георгиева Караначева, ученичка в XI „б“ клас в СУ „Христо Ботев“ – Враца

16.03.2022 г. , гр. Враца **Подпис:**

listrat@abv.bg